



Olipa se lentoa

Teksti ja pupupiirros Hilkka Pulli

Intoa ja riemua uhkuen Jontte-jänö loikki pitkillä koivillaan yli routaisten mullospeltojen. Se loikkii yhä eteenpäin, kunnes sen edessä siinteleä jäistä vapautunut meren lahti.

Kevät on jo edennyt pitkälle, jää veden pinnalla on kirjavaa ja rosoista, haurasta. Jälle Jontella ei ole aikomustakaan suoraa päätä rynnistää, vaan se pysähtyy juuri ennen vesirajaa. Siitä se katselee lähes lumoutuneena, kuinka suuret ja mahtavat jäälautat hiljalleen irtautuvat ulapalta ja lähtevät lipumaan rantaa kohti. Rannalla ne kasautuvat toinen toisensa lomaan ja limittäin. Kun suuren ohi kulkevan laivan mainingit iskeytyvät niihin, ne rytisevät ja paukkuvat, ja ne kiipeilevät toistensa päälle, vuoreksi.

Huisia! Tuolle vuorelle Jontte haluaa kiivetä. Ja niin se ottaa jälleen kätensä alle ja lähtee kiittämään yli hauraan jääpeitteen. Mutta mitä nyt? Juuri samalla hetkellä kun se loikkaa vuoren huipulle, tulee jostain navakka tuulepuuska, joka tempaisee koko jäävuoren irti rannasta, ja lähtee kuljettamaan sitä kohti avovettä. Sitä Jontte ei tosin heti huomaa. Kuin voittaja ikään se vain taputtelee rintaansa, auringon paistaessa lämpimästi maiseman ylle, ja suuren joutsenparven lehahtaessa siihen hänen lauttansa ympärille laulamaa kevätlaulujaan.

Vasta kun joutsenet lähtevät jatkamaan matkaansa, Jontte huomaa, että jäälautta jolle hän oli hypännyt, ei enää olekaan rannassa, vaan kaikkialla sen ympärillä lipplattelee nyt kylmä merivesi! Enää hän ei pääsisi loikkaamaan takaisin rannalle. Vesi pärskii hänen kätensä alle, vaikka hän kiertäisi lautan kuinka moneen kertaan.

Jontte kiertää ja kiertää, kunnes kerta toisensa perään kierros lyhenee. Lopulta hänen on kavuttava takaisin huipulle välttyäkseen kylmiltä vesipärskeiltä. Merkillistä! Mihin se ranta oikein katosi? Ja niinhän siinä käy, että Jonttea alkaa pelottaa. Rantaa tai tuttua kotirinnettä ei enää näy missään päin. Puiden latvoja kyllä näkyy jossain hyviisiin kaukana. Mutta vaikka hän juoksisi kuinka lujaa jäävuoren ympäri, tai sen rinnettä ylös ja alas, hän ei rantaa tavoita. Ja kun aurinko lopulta laskeutuu horisontin taakse, tulee pimeää, eikä sitten enää näy edes niitä puiden latvojakaan.

Vilu puistattaa Jonttea. Sen on pysyteltävä liikkeellä pysyäkseen lämpimänä. Joutsentenkaan laulua ei enää kuulu. Kaikkialla on hiljaista, vain aallokon vaimea loiske jäälautan reunoja vasten rikkoo hiljaisuutta. Jontte kyyristyy mykkyräksi jäälohkareen suojaan, kun alkaa satamaan vettä. Aluksi vettä tihkuu alas hienoisena sumuna, kunnes sade yltyy ja yltyy. Ja kunnes tuuli paiskoo suuria pisaroita myös Jonten turkille.

Rankka sadekuuro pienentää ja haurastaa Jonten jäälauttaa. Ja kun aamu vihdoinkin valkenee, on siitä jäljellä enää vain huippu, jonne Jontte oli yöllä kavunnut suojaan. Ja niin lautta nyt ajelehtii entistä keveämpänä kohti ulappaa. Ympärillä näkyy vain merta, ja muutama lokkien asuttama luoto. Koska Jontte ei enää voi juosta lautan ympäri, se kiipeää korkeimman jäälohkareen päällä tähyilemään, olisiko maata näkyvissä. Mutta mitään ei näy. Entistä suuremmat tyrskyt vain vyöryvät sen ylitse.

Kaikesta huolimatta Jontte vakaasti uskoo, että kyllä sitä maata pian alkaa näkyä. Ja mitä kummaa: Juuri kun entistä suuurempi ja maaahtavampi tyrsky on pyyhkäisemäisillään yli lautan, Jontte tuntee tiukan otteen niskavilloissaan, ja huomaa nousevansa ilmaan! Huuuui, kuinkahan tästä selvitään?! Entä miten ihmeessä hän nousi ilmaan? Tuuliko hänet tempaisi mukaansa? Kaikkialla hänen alapuolellaan näkyy olevan vain vettä. Jäälauttaakaan ei enää näy missään.

Lokit kirkuvat ja suuri merikotka kaartelee aivan siinä Jonten vierellä, mutta matka jatkuu vakaasti rantaa kohti. Niin, lopultakin maata näkyvissä! Tuttu ranta ja kotirinne ovat jo aivan silmän kantaman päässä. Mutta, miten ihmeessä hän voi olla ilmassa? Onko hän siis oppinut lentämään? Eihän tällainen matkanteko muuten ole mahdollista? On miten on. Joka tapauksessa Jontte tuossa tuokiossa kokee hurjan pudotuksen, tipahtaessaan alas maahan, suoraan kevätaurinon paljastamalle ruovikkomättäälle.

No, huh huh! Kotona ollaan. Ja kun Jontte nyt, äkkiputouksesta hiukan toinnuttuaan, vilkaisee ylös taivalle, hän näkee siellä tutun joutsenparven. Yksi joutsenista vilkuttaa hänelle ja hihkaisee: "Tästä lähtien sinun on muistettava

pysytellä poissa jäiltä. Oli pelkkää sattumaa, että me huomasimme sinut siellä lautalla ja, että minä aamun tullen palasin tarkistamaan, ovatko sinun asiasi kunnossa... Muistatkos tämän!?"

Jontte lupaa muistaa.

Mutta olipa se lentoa! Oli! Vasta nyt, kun öisen seikkailun jännistys alkaa hiljalleen laueta Jonten olemuksesta, hän lähtee loikkimaan rannasta kohti tuttuja tantereita. Reitti ohittaa maatilan, jonka maille myös hänen perheensä on raivannut pikkuisen puutarhapalstan.



Siellä Äiti-jänö näkyy nytkin puuhailevan, muokkaavan maata porkkanapenkkejä varten



Tontuilla on taikatossu – kolme runoa joulupuuhista

Hilkka Pulli

KILINÄÄ JA HELINÄÄ

Kilinää ja helinää,
se on pienten lasten elämää,
tonttu tietää sen,
ja riemuiten
kutsuu piiriin jokaisen,
kun tähdet yllä loistaa,
ja lauluissaan
Luojan suurta kunniaa
toistaa koko maa.



Maiseataide: NU



Taikatossu

Tontuilla on taikatossut
ja hassut hatut kallellaan,
kun ne hiipivät hiljaa sisään,
lasten uniin kurkkimaan.
Onnenporot unissa kiittää,
sirottain rauhaa päälle maan.

Ja taivaankansi tähtivyöllään
kertoo joulun sanomaa.

AAMUTUIMAAN

Hiljaa hiipii pihamaalla
tonttujoukko puuhissaan,
talonväki nukkuu vielä,
kissa nautuu unissaan.
Kalasaalis Kallen mieltä
aamutuimaan patistaa
kairan ottoon kainaloonsa,
pilkin reppuun laittamaan.

Avannolle askel joutuin,
uniin saalis uusi taas.
Niin on joulu tullut jälleen,
käydä tälleen
antimista kiittämään:

Mitä oiskaan ihmislapsi
ilman suurta kaitsijaa.
Hoosiannaa, hoosiannaa
veisaa taivas, sekä maat.